

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.322/2024/32. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év március hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. július 2. napján kelt 13.B.102/2023/26. számú ítéletét megváltoztatja.

A Szentendrei Járásbíróság 6.B.164/2013/24. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 10 (tíz) hónap szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

A Szentendrei Járásbíróság 5.B.164/2015/10. számú, a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 14.Bf.484/2017/11. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év szabadságvesztés végrehajtását elrendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott tartózkodási helye megszűnt.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja akként, hogy 1 (egy) nap letartóztatásban töltött idő 1 (egy) nap szabadságvesztésnek felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. július 2. napján tartott tárgyaláson meghozott 13.B.102/2023/26. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetnének kísérletében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) és (3) bekezdés b) pont] és testi sértés büntetnében [Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulata], ezért őt – a rablás büntetnében mint különös visszaesőt, a testi sértés büntetnében, mint visszaesőt - halmazati büntetésül 8 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

- [2] Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.
- [3] A Szentendrei Járásbíróság 5.Beü.16/2018/4. számú összbüntetési ítéletével meghatározott 3 év 8 hónap szabadságvesztésből részére engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.
- [4] A bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére a vádlottat kötelezte.
- [5] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott felmentés, védője elsődlegesen mindkét bűncselekmény tekintetében felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.
- [6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.663/2024/5. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, azok elbírálására a tanácsülés kitűzését indítványozta.
- [7] A bejelentett védelmi fellebbezések irányára tekintettel jelezte, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján teljeskörű.
- [8] Megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bizonyítékok okszerű és az iratok tartalmával megegyező értékelésével hibátlan és teljes történeti tényállást állapított meg, amely mentes a hibáktól és hiányosságoktól, ekként a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú felülbírálat során irányadó.
- [9] A személyi részben írtakat az 1., 4. és 5. pont szerinti elítélést illetően a büntetés-végrehajtási adatok alapján indítványozta kiigazítani.
- [10] Álláspontja szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, mérlegelő tevékenysége az előírásoknak és a formállogika szabályainak megfelelt, a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése törvényes, az e körben adott jogi indokolással maradéktalanul egyetértett.
- [11] Hivatkozva arra, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket hiánytalanul feltárta, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte a büntetési tételkeret alsó határához közeli tartamú szabadságvesztést kifejezetten méltányosnak tartotta, amelynek enyhítésére törvényes alapot nem látott.
- [12] Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseit illetően észrevételezte, hogy az ítéletben 4. sorszámmal jelölt összbüntetési ítéletben megállapított szabadságvesztést a terhelt 2018. december 8. napjáig töltötte, majd nyomban

foganatba vették az 1. pont alatti szabadságvesztést. Az elítélt e büntetésből 2020. február 28. napján szabadult feltételes kedvezménnyel. A Bv. tv. 189. § (1) bekezdés felhívása mellett mutatott rá arra, hogy a feltételes szabadság mindaddig nem kezdhető meg, amíg az elítélt más szabadságvesztést tölt, eszerint az elkövetéskor a terhelt két - a 4. és 1. pont alatti büntetésből engedélyezett - párhuzamosan töltött feltételes szabadság hatálya alatt állt. Erre figyelemmel Btk. 40. § (1) bekezdés a) pont szerint az 1. pont szerinti ítéletből engedélyezett feltételes szabadságot is meg kell szüntetni is.

[13] Hivatkozott továbbá arra, hogy a Btk. 86. § (2) értelmében az elkövetéskor az 5. pont alatti szabadságvesztés próbaideje még nem telt el, ezért az ezen ítélettel kiszabott 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását is el kell rendelni.

[14] Érvelése szerint az indítványozott rendelkezések nem sértik a súlyosítási tilalmat, nincs jogszabályi akadálya annak, hogy az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben ügyészi fellebbezés hiányában is a bíróság a terhelt hátrányára döntsön.

[15] Az ítélet egyéb az egyéb ítéleti rendelkezéseket törvényesnek tartotta.

[16] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be.606.§ (1) bekezdés alapján változtassa meg, a Szentendrei Járásbíróság 6.B.164/2013/24. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságot szüntesse meg, a Szentendrei Járásbíróság 5.B.164/2015/10. számú ítéletével kiszabott 1 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés végrehajtását rendelje el, továbbá a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt.

[17] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában mind a felmentés, mind az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta.

[18] Az elsőfokú ítéletet megalapozatlanságát illetően tanú1 sértett az eljárás során tett különböző nyilatkozatai kapcsán megállapította, hogy azok a cselekménnyel összefüggésben számos lényeges körülmény tekintetében ellentmondásosak. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére elmulasztotta a sértetti nyilatkozatok összevetését, nem oldotta fel e vallomások közti ellentmondásokat és nem vetette össze az egyéb bizonyítékokkal, továbbá az ítélet indokolásában nem jelölte meg, hogy az eljárás során tett sértetti nyilatkozatok közül melyiket és miért fogadja el, erre tekintettel az elsőfokú ítélet részben felderítetlen, részben hiányos, így a védői álláspont szerint megalapozatlan.

[19] A védő hivatkozott továbbá tanú3 tanúvallomásra, miszerint a sértett lakásába csak a nő ment be italozni, illetve tanú2 vallomására, miszerint ő a helyszínen a vádlottat 2020. december 4-én látta az esti órákban és nem a vád tárgyát képező cselekmény 2020. december 3-ai elkövetésekor. A bíróság szerint a dátumbeli eltérés lényegtelen, amivel a védő nem értett egyet.

[20] A védő beadványában az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok elemzése és értékelése körében megállapította, hogy a vádlott eljárás során tett nyilatkozataiban

mindvégig következetesen és ellentmondásokról mentesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

[21] Ezzel szemben a sértettet ahány alkalommal meghallgatták, annyi alkalommal nyilatkozott eltérően és ellentmondásosan a cselekménnyel összefüggésben. Már az őt az elkövetés után közvetlenül meghallgató rendőröknek is többféle nyilatkozatot tett, és - tekintettel arra, hogy a rendőri jelentésben foglaltakat nem tárták utóbb a sértett elé, azzal kapcsolatban nem nyilatkoztatták - nem értett egyet azzal az elsőfokú bírói okfejtéssel, hogy ennek hiányában a rendőri jelentésben foglaltakat bizonyítékként a bűnösség megállapítása körében tett mérlegelés során bizonyítékként felhasználni nem lehet.

[22] A védő hivatkozott továbbá arra, hogy a sértett a későbbi tanúkihallgatások, illetőleg szembesítések alkalmával tett nyilatkozatai is számos ellentmondást tartalmaznak, amelyek kétségesé teszik a szavahihetőségét.

[23] tanú3 tanúvallomásaival kapcsolatban a védő hivatkozott arra, hogy a vallomás szerint egy számára ismeretlen férfi és hölgy jelent meg tanú1 szobájában, majd italoztak, kocsiba szálltak és eltávoztak. Állította, hogy később a számára ismeretlen férfi az este folyamán visszajött, átnézte a sértett ágát, ugyanakkor ezt a személyt nem tudta megnevezni és fényképről sem ismerte fel a vádlottat. Az elsőfokú bíróság szerint e tanúvallomása mindenben egybehangzik a sértetti nyilatkozattal, az italozásban részt vevő személyek vonatkozásában mégis van eltérés, amelyet az eljárás során nem sikerült feloldani.

[24] A védő tanú2 tanúvallomását illetően ismételt hivatkozott az általa meghatározott időpont és a vád tárgyává tett időpont közti eltérésre, illetve arra, hogy eltérően nyilatkozott azzal kapcsolatban is, hogy a vádbeli napon hányszor járt a területen a vádlott. E tanú nyomozás során arról vallott, hogy csupán a vádlottat látta az általa megjelölt napon, arról nem tudott beszámolni, hogy ezt megelőzően bármely más személyt vagy személyeket a társaságában látott-e.

[25] A védő kiemelte továbbá azt a rendőri feljegyzést, miszerint az elkövetést megelőző, majd az azt követő pár napban a bántalmazás helyszínéül megjelölt közúton, a megadott területen nem haladt át a vádlott által használt gépjármű.

[26] Hangsúlyozta, hogy cselekmény helyszínén rögzített tárgyakon, anyagmaradványokon védelem ujjlenyomata, DNS lenyomata nem volt megtalálható, a cselekmény helyszínén, illetve annak közelében kamerafelvétel nem került rögzítésre. Mindezek szintén arra mutatnak, hogy nem a vádlott követte el a sértett sérelmére a bűncselekményt.

[27] Kiemelte azt is, hogy név1. nevű hölgyet beazonosítani vagy felkutatni nem sikerült az eljárás során.

[28] A fenti bizonyítékokat összességében, de külön-külön is értékelve, álláspontja szerint megállapítható, hogy a vádlott bűnössége vonatkozásában nagyfokú és ésszerű kétely mutatkozik, amelyre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet

változtassa meg, bizonyítottság hiányában mentse fel védencét a terhére rótt bűncselekmény elkövetését vádja alól.

[29] Bűnösség megállapítása esetén a cselekmény jogi minősítése körében kiemelten fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy a sértett a szembesítés során úgy nyilatkozott, hogy emlékezete szerint vádlott nem nézte át a bántalmazást követően a zsebeit, a bántalmazást követően tehát nem számolt be bármely dolog vagy vagyontárgy elvételére irányuló cselekvésről, csupán arról, hogy azt megelőzően számonkérte rajta az elkövető a 40.000 forint hiányát.

[30] Figyelembe veendő továbbá tanú3 tanú nyilatkozata, miszerint az ismeretlen férfi átnézte ugyan a sértett ágycsúszóját, de nem tudta ott mit keresett, eszerint nem áll rendelkezésre olyan bizonyíték, ami igazolná, hogy az elkövető miért ment vissza, és nem vonható le az a következtetés sem kétséget kizáró bizonyossággal, hogy az ismeretlen férfi a sértett ágycsúszóját vagy lakrészét átkutatta volna.

[31] A fenti körülményeket együttesen értékelve a védő szerint kétséget kizáróan nem került bizonyításra a bántalmazást követően az elkövető által tanúsított cselekmény, így ebben a körben felmentő rendelkezés meghozatala indokolt.

[32] Megjegyezte, hogy az erőszakos magatartás a sértett bántalmazása és az értékek megszerzése iránt tanúsított cselekvőség időben és térben oly mértékben különválnak, hogy ebben az esetben kérdéses, hogy megvalósulhat-e az ítélet szerinti vagyon elleni erőszakos cselekmény. A védelmi álláspont szerint rablási cselekmény nem valósult meg, a bántalmazást megelőző bűnös tudattartam ugyanis megcáfолásra került, így szerinte csupán a Btk. 366.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti kifosztás büntette valósult meg.

[33] Hivatkozott továbbá arra is, hogy a sértett a szembesítés során tette a leginkább részletes nyilatkozatot, eszerint a vádlott a negyvenezer forintot „kérte rajta számon”. Ebből pedig arra kell következtetni, hogy az elkövető jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igényét érvényesítette erőszakos úton, így nem rablás büntette, hanem legfeljebb a Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő, felfegyverkezve elkövetett önbíráskodás büntettének kísérlete valósult meg.

[34] Mindezek alapján a másodlagos indítványa a cselekmény jogi minősítésének megváltoztatása és az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés nyomatékos módon való enyhítése.

[35] Az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket a Be. 599.§ (1) bekezdés szerint védelmi indítványra nyilvános ülésen bírálta el.

[36] A nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásban foglaltakat adta elő.

[37] A vádlott felszólalásában ártatlanságát hangoztatta. Az általa készített helyszínrajzok csatolása mellett a korábban előterjesztett védekezésében foglaltakat ismételte meg. Állította, hogy a sértettet más bántalmazta.

[38] Az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem verte meg a sértettet és felmentését kérte.

[39] A fellebbezések nem vezettek eredményre.

[40] Az ítéltábla a bejelentett jogorvoslatok okára és irányára tekintettel a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (1), (2) és (7) bekezdés alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére vonatkozó, továbbá az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseket is.

[41] A felülvizsgálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

[42] Nem vétett sem abszolút (Be.608.§ (1) bekezdés a) - h) pont), sem olyan súlyos relatív eljárási hibát (Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a) - d) pont), ami az érdemi felülvizsgálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[43] A perrendi szabályok betartásával kapcsolatban az ügyészség, és a védelem részéről kifogások nem merültek fel.

[44] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a Be. 163.§ (2), (3) bekezdésben meghatározottak szerint eleget tett, a bizonyítást a szükséges mértékben elvégezte, a tényállás felderítése érdekében az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte.

[45] A rendelkezésre álló bizonyítási anyagot a törvényszék értékelési körébe vonta, a vádlottat és az információval rendelkező tanút meghallgatta, az ismeretlen helyen lévő és személykörözés alatt álló tanúk nyomozati szakban tett vallomását a Be. 527.§ (1) bekezdés a) pont alapján helytállóan tette a tárgyalás anyagává, a korábban beszerzett igazságügyi szakértői véleményeket, továbbá a releváns okiratokat felolvasással tette a tárgyalás anyagává.

[46] Az elsőfokú bíróság a rendőri jelentés sértetti nyilatkozatot tartalmazó részét illetően helytállóan foglalt állást, miszerint a jelentésben szereplő állítások a bírósági eljárásban nem válhattak bizonyítékká [13].

[47] A Be.267.§ (5) bekezdés abban az esetben teszi lehetővé az adatgyűjtésről készült feljegyzésben foglalt közlés vallomásként való felhasználását, ha az érintett terheltként vagy tanúként történő kihallgatása során fenntartja.

[48] Eszerint rendőri jelentésben foglalt, a helyszínen meghallgatott személyek közlése az érintett későbbi kihallgatása során történő fenntartása nélkül nem teszi lehetővé ezek értékelését.

[49] A védői érvelés azért is alaptalan, mert bár a sértett a bírósági eljárás során elérhetetlenné vált, a nyomozás során a hamis tanúvallomásra vonatkozó figyelmeztetés után tanúkénti meghallgatására sor került, így megvolt a lehetősége a rendőri jelentésben foglalt nyilatkozatok elétárásának. Ennek elmaradása azt jelenti, hogy a tanúzási figyelmeztetés és az annak megértésére vonatkozó nyilatkozat hiányában a sértetti közlések bizonyítékként nem használhatók fel.

[50] A bizonyítékok mérlegelése eredményeként megállapított történeti tényállás teljes és megalapozott, az mindösszesen a személyi részt illetően, a vádlott előélete alapján szorul javításra, kiegészítésre az alábbiak szerint:

[51] A [6] bekezdésben foglalt 1. pont alatti ítélettel kiszabott szabadságvesztést a vádlott 2018. december 9. napjától töltötte, abból 2018. február 28. napján szabadult feltételes kedvezményrel, a feltételes szabadság 2021.február 27. napján telt volna le.

[52] A [6] bekezdésben foglalt, 4. pont alatti büntetését 2020. december 8. napjáig töltötte.

[53] A [7] bekezdést kiegészíti azzal, időközben a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2024. április 23. napján jogerőre emelkedett 16.B.III.2028/2022/67. számú ítéletével bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt 90 nap elzárásra és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2020. október 19.

A Szentendrei Járási Ügyészség 2021. október 18. napján B.208-40/2020. szám alatt vádat emelt ellene a 2020. március 1. napján elkövetett csoportos garázdaság büntette miatt. Ezen eljárások hatálya alatt került sor jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények elkövetésére.

[54] A fenti, a történeti tényállást nem érintő kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozott és felülvizsgálatra alkalmas, amely a Be.591.§ § (1) bekezdésben írtak értelmében irányadó a másodfokú eljárásban.

[55] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási anyag tartalmát irathűen rögzítette, a bizonyítékokat értékelési körébe vonva egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte és a tevékenységéről megfelelően számot is adott.

[56] Észlelte a vallomásokban lévő ellentmondásokat és okszerűen megindokolta azt, hogy mely a bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása - szemben a védelmi állásponttal - mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

[57] Az ítéltábla nem értett egyet a védő érvelésével a bizonyítékok mikénti mérlegelését illetően sem.

[58] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében [12] jelölte meg a védői fellebbezésben hivatkozott gépjárműnyilvántartási és úthasználati adatokat, továbbá a helyszíni szemle jegyzőkönyvében foglalt adatokat.

[59] Kétségtelen, hogy az ezen okiratokban foglalt adatok a vádlotti érintettséget nem támasztják alá, ugyanakkor azt nem is zárják ki.

[60] A törvényszék a bizonyítékok mérlegelése során az igazságügyi pszichológus és orvosszakértői vélemény, tanú1 sértett vallomása, tanú3 és tanú2 tanúk vallomására alapozva utasította el a vádlotti védekezést.

[61] Az a körülmény, hogy a cselekmény helyszínén vizsgált anyagmaradványok, ujjnyomat, DNS minta nem köthetőek a vádlotthoz, továbbá a közlekedési adatok alapján sem volt összefüggésbe hozható a vádlott a helyszínnel, a fenti bizonyítékokkal szemben felmentést nem alapoz meg.

[62] A védő hivatkozott továbbá a sértett következetlen nyilatkozataira is.

[63] Az elsőfokú ítélet szerint a sértett vallomásából a támadás ténye, körülménye okiratokkal és orvosszakértői véleménnyel is igazolt, a vádlott érintettségét a tanúk vallomása is alátámasztja.

[64] Szemben a védelmi állásponttal az elsőfokú bíróság helytállóan nem tulajdonított jelentőséget tanú2. tanú vallomásából a dátumbeli eltérésnek tekintettel arra, hogy a tanú meghallgatására az elkövetést követően több mint egy hónappal, 2021. január 22-én került sor és azt a tényt, hogy az elkövetés estéjén a vádlott járt a sértett szálláshelyén, tanú3 tanú is közvetve megerősítette. Azt egyébiránt, hogy az tanú2. tanú a vádlottat látta az elkövetés éjszakáján a telephelyen, az ugyanazon éjszakán készített rendőri jelentés is alátámasztja (8.2.2.).

[65] Szemben a védői állásponttal tanú3. tanú és a sértett nyilatkozata közt sincs lényeges ellentmondás, az a körülmény, hogy a vádlott az italozás során a gépkocsiban maradt-e vagy pedig a sértettel együtt ivott nem bír jelentőséggel. A tanú által megjelölt körülmények ugyanis abban egyeznek a sértetti elmondással, hogy ugyanazon férfi tért vissza a sértett lakhelyéül szolgáló szobába, egyben megerősítik azt a sértetti állítást, miszerint a vádlott tőle pénzt akart szerezni.

[66] Nem vitás, hogy a sértett csak a szembesítés során, az elkövetésétől számítva mintegy másfél évvel tett említést arról, hogy egy neki korábban átadott 100.000 forintból származó pénz képezte az anyagi követelés alapját, azt azonban már korábban is állította, hogy a vádlott 40.000 forintot követelt tőle.

[67] Miután a sértett ismeretlen helyen tartózkodik, további tisztázó kérdések feltételére nem kerülhetett sor, a törvényszék a rendelkezésre álló sértetti nyilatkozatokból helytállóan minősítette következetes - egyben más bizonyítékokkal is alátámasztott - állításnak, azt, hogy a vádlott volt, aki a sértettet megtámadta, miután az általa követelt negyvenezer forintot nem adta át.

[68] Mindezek szerint - szemben a védelmi állásponttal - a törvényszék valamennyi releváns bizonyíték értékelése alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a számba vett bizonyítékok zárt logikai láncolatot alkotnak, vádlott tagadása ellenére is kizárható a más általi, másként történő elkövetés lehetősége, a vádlotti védekezés elfogadását célzó, bizonyíték hiányában történő felmentésre alapozott indítványt nem foghat helyt.

[69] A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.

[70] Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntetőjog jogegységi határozatban írt szempontok alapján a törvényszék helyesen vizsgálta a terhelt elkövetéskori konkrét tudattartamát és helytállóan következtetett arra, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult és különös figyelemmel az eszközre, a támadott testtájékra - a fejre -, az alkalmazott erőre, a vádlott tudatának ki kellett terjednie arra, hogy az érintett személy életét veszélyeztetheti, arra azonban nem lehet következtetést vonni hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására kiterjedt volna. Azzal, hogy a vádlott a sértett fejét többször, közepes, illetve azt meghaladó erővel ütötte, indította el azt az ok folyamatot, amelynek következtében a koponyaürről belül kialakult vérzés közvetett életveszélyes állapothoz vezetett.

[71] Az ítéltábla az erőszakos vagyon elleni bűncselekményt illetően nem osztotta a védelemnek a minősítés körében elfoglalt álláspontját.

[72] Az irányadó történeti tényállás szerint a vádlott azért bántalmazta a sértettet, hogy annak negyvenezer forintját megszerezze, ekként a rablás büntetvényének törvényi tényállási elemeit hiánytalanul tartalmazza. A törvényszék által kifejtett jogi érvekkel az ítéltábla minden tekintetben egyetért [30].

[73] A védelem álláspontja szerint ezzel szemben a bűncselekmény rablás helyett önbíráskodásnak vagy kifosztásnak minősülhetne.

[74] A Btk.368. § (1) bekezdése alapján, aki abból a célból, hogy jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igénynek érvényt szerezzen, mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön, önbíráskodást követ el, a büntetés 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés, ha azt felfegyverkezve követik el.

[75] A megállapított tényállásból nem vonható következtetés a vádlott, vagy más, vélt vagy jogos követelésére, ekként az önbíráskodás büntettének törvényi tényállási eleme híján téves a bűncselekménynek ekként való minősítése.

[76] A védő által hivatkozott, a Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontban meghatározott kifosztás büntettét az követi el, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett, az általa más bűncselekmény elkövetése során alkalmazott erőszak, illetve élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hatása alatt álló személyt vesz el.

[77] Hasonlóan az előzőekhez a kifosztás büntettének tényállási elemei sem állapíthatók meg az irányadó tényállás szerint, tekintettel arra, hogy a vádlott az erőszakot a pénzkövetelés közlése után alkalmazta.

[78] Helyes tehát a vádlotti cselekmény Btk. 365. § (1) bekezdése a) és (3) bekezdés b) pontja szerinti rablás büntettként való minősítése, a vádlotti magatartás eredménye ugyanakkor nem következett be, ezért a vádlott terhére a törvényszék helyesen a rablás büntettének kísérletét róta.

[79] A törvényszék az állandó bírói gyakorlat alapján helytállóan állapította meg, hogy a rablás büntette és a testi sértés minősített esete valóságos anyagi halmazatot alkot (BH2002.123., 2016.265.).

[80] A vádlott előéletét értékelve a Btk.459. § (1) bekezdés 31. és 31.a) pont alapján helytállóan állapította meg a vádlott visszaeső, illetve különös visszaeső mivoltát.

[81] Az elsőfokú bíróság csaknem hiánytalanul sorolta fel a terhelt javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket, az mindössze annyiban egészítendő ki, hogy az életveszélyes állapot közvetett volta is enyhítő körülmény, míg súlyosít, hogy a bűncselekményt a vádlott további büntetőeljárások hatálya alatt követte el (56/2007.BK vélemény II/2.).

[82] A törvényszék által enyhítő körülményként értékelt időmúlás és az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradása megfelelő indokot jelent a középértéktől (13 év 9 hónap) való jelentős eltérésre.

[83] Összességében az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket megfelelően figyelembe véve szabta ki a rendelkező részben írt mértékű szabadságvesztés büntetést és az ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést, amely arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával, a terhelt alanyi bűnösségi fokával és az a halmazati büntetés szabályaira és a különös visszaesői mivoltára is figyelemmel eltúlzottnak nem tekinthető, enyhítésére az ítéltábla nem talált indokot.

[84] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és feltételes szabadság kizárására vonatkozó rendelkezés a büntető anyagi szabályoknak megfelelő.

[85] Helytálló volt az ügyészi érvelés atekintetben, hogy szükséges továbbá az 1. pont alatti ítéletben kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése, illetve az 5. pont alatti ítéletben meghatározott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése is.

[86] A vádlott terhére megállapítandó rendelkezések a Be. 595.§ (4) bekezdés értelmében ügyészi fellebbezés híján sem ütköznek a súlyosítási tilalomba.

[87] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indoklásában [38] helytállóan állapította meg hogy a bűncselekmények elkövetése felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alá is esik, mert a próbaidő tartama a Btk. 86.§ (2) bekezdése alapján az annak tartama alatt töltött szabadságvesztéssel meghosszabbodik, azaz jelen esetben a próbaidő tartama 2020. február 28. napjától számítandó 2022. február 27. napjáig.

[88] Ennek következtében a vádlott a bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje hatálya alatt követte el, így Btk. 87. § b) pontja alapján a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását el kellett volna rendelnie, miután ez az elsőfokú eljárás során elmaradt a másodfokú bíróság ezt az ítéleti rendelkezéssel pótolta.

[89] A törvényszék helytállóan utalt a részben téves büntetés-végrehajtási adatokra, azonban a már elsőfokon is rendelkezésre álló bírósági határozatok, a bűnügyi nyilvántartás és a büntetés-végrehajtási adatok összevetése alapján megállapítható, hogy a vádlott 2016. június 28-tól kezdődően a személyi részben 2. ponttal jelölt büntetőügyben volt letartóztatásban 2017. június 23. napjáig, az ezen ügyben született ítélet jogerőre emelkedéséig, majd másnaptól kezdve töltötte a kiszabott 3 év 6 hónap szabadságvesztést.

[90] Időközben, 2017. október 24. napján emelkedett jogerőre a 3. pont alatt hivatkozott ítélettel kiszabott 6 hónap fogházban végrehajtandó szabadságvesztés.

[91] E két szabadságvesztés büntetés összbüntetésbe foglalására jogerősen 2018. március 2. napján került sor, majd az elítélt immár az összbüntetésként meghatározott szabadságvesztést 2 év 5 hónap és 10 nap után 2018. december 8-ig töltötte.

[92] Az elítélt e napon nem szabadult, hanem foganatba vették rajta az 1. szám alatt kiszabott, és a 2. számú ítélettel elrendelt 1 év 10 hónap szabadságvesztés végrehajtását. Az elítélt e büntetését 2020. február 28. napjáig töltötte.

[93] Az ügyészség által is hivatkozott Bv. törvény 189. § (1) és (2) bekezdésében írtak szerint több, határozott ideig tartó szabadságvesztés végrehajtása esetén a szabadságvesztés végrehajtása folyamatos és ha a bíróság az elítéltet valamelyik szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátotta, a feltételes szabadság addig nem kezdhető meg, amíg az elítélt más szabadságvesztést tölt, ha a feltételes szabadságra bocsátás több szabadságvesztésre vonatkozik, akkor a feltételes szabadságokat az elítélt párhuzamosan tölti.

[94] A fent megjelölt adatok szerint a vádlott mind a Szentendrei Járásbíróság 6.B.164/2013/24. (1. sz.), mind az 5.Beü.16/2018/4. számú (4. sz.) ítélet esetében részesült a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményében, amely a büntetések folyamatos töltése miatt a vádlott BV. intézetből való szabadulásától, azaz 2020. február 28-tól számítandó. Figyelemmel arra, hogy a 4. számú összbüntetési ítéletből engedélyezett feltételes szabadság 2021. május 17-én telt volna el eredményesen, a törvényszék a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján helytállóan szüntette meg az összbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot.

[95] Az 1. pont alatti ítéletben kiszabott szabadságvesztés tartama alapján az ügyészség hivatkozása a Btk. 39. § (1) és (2) bekezdésére is helytálló, eszerint a feltételes szabadság tartama a szabadságvesztés hátralévő részével azonos, de legalább egy év, amennyiben a szabadságvesztés hátralévő része egy évnél rövidebb és végrehajtását nem rendelték el, a büntetést a feltételes szabadság letelte után a hátralévő rész utolsó napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

[96] Jelen esetben a büntetésből még hátralévő idő kevesebb mint 8 hónap, a feltételes szabadságra bocsátás azonban nem volt eredményes, így a feltételes szabadság e büntetés esetében a fenti törvényhely értelmében legalább egy év, azaz 2021. február 27. napjáig számítandó.

[97] Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján az 1.pont alatti elítélés kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot is meg kellett volna szüntetni, ezt az ítéltábla pótolta.

[98] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit törvényesek.

[99] Az ítéltábla fentiekre figyelemmel törvényszék ítéletét a feltételes szabadság megszüntetése és a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását illetően a Be. 606.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta egyebekben a Be. 605.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[100] Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt az ítéltábla a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdés alapján számította be a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Budapest, 2025. év március hó 18. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

dr. Kósa Zsuzsanna
előadó bíró

dr. Szalai Géza
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 13.B.102/2023/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.322/2024/32. számú ítéletében írt változtatással 2025. március 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év március hó 18. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke